

AFSCHEID VAN LOWIE

Lowie was mijn eerste meezinger.

Bijna twintig jaar geleden belandde ik in café Het Molentje, waar meezingavonden georganiseerd werden. Bij mijn allereerste bezoek kwam ik naast iemand aan de bar terecht, die dezelfde liedjes als ik uit zijn hoofd kende. Dat schiep meteen een band. Dat was Lowie, die, waar ik later achter kwam, nog véél meer liedjes dan ik uit z'n hoofd kende.

Niet lang daarna was het Lowie die mij meetroonde naar de 'andere' meezingavonden, op de Zeedijk, die nog steeds elke week plaatsvinden. Dat is altijd de basis gebleven van het contact tussen Lowie en mij, hoewel het voor Lowie de laatste jaren steeds minder werd, zoals zoveel dingen in het leven van Lowie steeds minder werden.

Hij heeft nooit veel gehad, wat hij vooral had, waren talenten. Behalve dat hij de hele cabaretgeschiedenis van Nederland in z'n hoofd had, was hij bijvoorbeeld ook een getalenteerd tekenaar. Maar waarschijnlijk zijn grootste talent was wel, wat in het huidige jargon heet: people skills.

Ik heb Lowie niet anders gekend dan als pleinwacht van de Herenmarkt, toezichthouder op de kinderspeelplaats. Dat was zijn lust, z'n leven en zijn bestaansreden. Ik zal daar niet veel over zeggen, want dat is niet waar ik hem van ken, maar ik heb wel een advies. Op de Herenmarkt staat het huisje van Lowie, waar hij woonde (in de ogen van de kinderen). Dat is inmiddels een soort monument voor een gevallen held geworden, en is aan alle kanten beplakt met wat kinderen over Lowie te zeggen hebben, met een welsprekendheid waar ik niet aan kan tippen. Hopelijk blijft het huisje nog een poosje staan, maar ga gauw een keer kijken.

Maar hij kon niet alleen goed overweg met de kinderen en hun ouders, ook bijvoorbeeld de junks, voor wie de banken rond de zandbak een aantrekkelijk plekje waren, wist hij duidelijk te maken dat dat niet een geschikte plek voor hun was, en altijd zonder problemen of conflicten.

Ook op de Zeedijk heeft hij staaltjes laten zien. Stel je voor: we zijn lekker aan het zingen, en plotseling: dronken man in de tent. Luidruchtig, handtastelijk, wankel op de benen en een geur om zich heen van agressie. Niemand weet wat-ie moet doen, iedereen verstijft in het besef dat hij elk moment over je heen kan kotsen... en dan vindt Lowie het mooi geweest. Hij stapt op de man af, smoest even wat op fluisterton, wankelt samen met de man naar buiten, en komt onmiddellijk alleen weer terug. En dat alles in amper tien seconden. Wij hadden er een staande ovatie voor over.

Maar niet alleen bij problemen. Op de Zeedijk mocht Lowie graag contact maken met voorbijkomende buitenlandse toeristen. Een genot om naar te kijken. Dan loopt er zo'n echtpaar het spannende Emsterdem te bekijken, en opeens staat Lowie voor hun neus, in een wat harige fase. Nou, daar waren ze vaak wel even stil van. Maar binnen een minuut had Lowie ze volledig gecharmeerd in alle talen van de wereld tegelijk, inclusief z'n eigen wonderlijke-geluiden-taal en vooral ook zijn eigen gebarentaal, waar op de een of andere manier zijn bril een hoofdrol in vervulde. Hoe dan ook, ze gingen altijd als oude vrienden weer uit elkaar.

Een man met vele capaciteiten; maar wat heeft hem dat opgeleverd? Daar kunnen we kort over zijn: niks. Van zichzelf of voor zichzelf had Lowie niks. En ook de omstandigheden spanden tegen hem samen: aan keuzes en mogelijkheden had hij ook vrijwel niks. Maar wat had hij wel?

Allereerst zijn koninkrijk op de Herenmarkt; zijn vierkante meter. Dat had-ie. Maar hij had meer. In de afgelopen week hebben we uiteraard veel over Lowie gesproken. En een terugkerend refrein, uit allerlei hoeken, was:

- ik heb veel aan hem gehad
- ik vroeg hem wel eens om raad
- zonder Lowie was ik niet wie ik nu ben
- het was een wijs man...

Over wie van ons gaan ze dat allemaal zeggen als de tijd daar is? Ik zie geen vingers. Dat is een rijkdom, waarvan ik hoop dat hij zich daar bewust van geweest is.

Want hij wás wijs. Niet altijd, zeker de laatste tijd, als hij 's avonds laat een glaasje te veel te veel op had; dan was de wijsheid wel eens in de kan...

Maar dan was er altijd nog de paljas, de clown; ook woorden die de laatste week nog al eens gevallen zijn. Zo mogen we hem ook herinneren.

Tot slot nog een persoonlijke herinnering. Als ik indertijd het Molentje binnenstapte, dan was het eerste dat ik hoorde een stem: Antonio! [met zo'n handje erbij]. Niemand heeft mij ooit zo genoemd, alleen Lowie groette mij altijd, zonder mankeren met de kreet Antonio!

En nu is dan met Lowie ook Antonio overleden. Ook die zal ik missen.

We hebben allemaal onze eigen herinneringen aan Lowie, en we zullen hem allemaal missen.

En wij niet alleen. Lowie was ook een markante Amsterdammer. Er zijn documentaires, krante- en tijdschriftartikelen aan hem gewijd, en of de stad zich daar bewust van is of niet: ook Amsterdam gaat hem missen.

We moeten afscheid nemen van Lowie; het was goed dat hij er was.

Ton Schuringa